

theoretiske Inddeling ser det i første Dieblil ud, som om der virkelig var en Forstaaelse af, hvad der skal forstaaes ved „løbende Udgifter“, men det viser sig, at hele Delingen i 3 Klasser, navnlig Afdelingen C, kun er opfundet, fordi man i Landsthinget ikke ved, hvad man henregner til „løbende Udgifter“ eller ikke. Det er netop med Hensyn til Ordet „løbende Udgifter“, at der i Landsthinget har reist sig Tvivl, men denne Tvivl skyldes ikke den tilføiede Bestemmelse: „Efter de hidtil gjældende Regler“, thi denne Bestemmelse fandtes jo i den midlertidige Lov, i Genhold til hvilken Finantsaarets Udgifter vare afholdte. Trods det, at denne Bestemmelse fandtes, saa har Landsthinget paa sin Side forklaret „løbende Udgifter“ paa en saadan Maade, at det derunder fik omtrent Alt, hvad det skulde være, og fastholdt, at Regjeringen ikke blot var berettiget til at afholde de Udgifter, der hidtil vare bevilgede, men at afholde dem med Hensyn til deres Omfang gaafte efter det Lovforslag, Regjeringen selv havde fremsat. Altsaa, Udtrykket „efter de hidtil gjældende Regler“ har ikke generet Landsthinget i fjerneste Maade i sin meget vide Fortolkning af, hvad der forstaaes ved „løbende Udgifter“, en Fortolkning, der er absolut afvigende fra, hvad man hidtil har fastholdt her i Thinget; men paa den anden Side, saa er det heller ikke Udtrykket „efter de hidtil gjældende Regler“, der er Grunden til den i Thinget reiste Tvivl om den i Folkethinget fastholdte Anskuelse, som har gjort sig gjældende fra 1850 indtil nu. Thi i Statsrevisionens Betænkning, i Genhold til hvilken Folkethingets Beslutninger blive fattede, og hvortil Folkethingets Udvalg har sluttet sig, gjøres udtrykkelig opmærksom paa, at denne Bemærkning: „Efter de hidtil gjældende Regler“, indeholder ikke noget nyt, selvstændigt Forslag; det er en Forklaring af Ordet „løbende“, men ogsaa uden denne Forklaring vilde man selvfølgelig være henvist til at søge denne Bevillings Omfang, Vilkaar og Forudsætning i de hidtil gjældende Regler. Altsaa, Udtrykket „de hidtil gjældende Regler“ har aabenbart med Hensyn til den Misforstaaelse, der har fundet Sted, slet ingen Eftld. For Landsthinget har det ikke været nogen Hindring for at opstille de Theorier, der ere opstillede i Landsthinget, og for Folkethingets Vedkommende har den ikke været det hidtil. Det, der har været den afgjørende Grund for Folkethinget til at fastholde den Opfattelse, der har gjort sig gjældende fra 1850 indtil nu, er, at Udtrykket „nødvendige, løbende Udgifter“ efter Folkethingets Opfattelse fuldstændig tilstræk-

kelig indskrænker Forstaaelsen af den midlertidige Finantslov til at gjælde de Udgifter, som nærmest falde sammen med de foregaaende Mars Finantslov, som altsaa ere hjemlede ved den bestaaende Finantsstilstand. Men naar Udtrykket „efter de hidtil gjældende Regler“ for Landsthingets Vedkommende ikke har været nogen Hindring for den udvidede Fortolkning og for Folkethingets Vedkommende har begrundet den ved Traditionen hidtil fastholdte Fortolkning, saa er det ikke svært at forstaa, at det Udtryk ikke har spillet nogen Rolle. Striden, der er reist i Landsthinget om Forstaaelsen af Udtrykket „løbende Udgifter“, skyldes ikke „hidtil gjældende Regler“, men skyldes alene en Fortolkning af Udtrykket „løbende Udgifter“, og hvad i Alverden skal det saa nytte, at Regjeringen tager ud af den hidtil gjældende Lovtext eller hidtil sædvanlige Lovtext det Udtryk: „Efter de hidtil gjældende Regler“, som ingen Rolle spiller med Hensyn til Forstaaelsen, og lader Udtrykket „løbende Udgifter“ staa gaafte uden nogen nærmere Betegnelse, skjøndt det viser sig, at det netop er paa Fortolkningen af Udtrykket „løbende Udgifter“, at den hele Strid er opstaaet og gennemgaaende er fastholdt fra Landsthingets Side. Altsaa, den høie Regjering, idet den vil fjerne Grunden til Striden, Grunden til den Tvivl, der er opstaaet i Landsthinget, fjerner den netop Udtryk, der ingen Rolle spiller i saa Henseende, og det hele Resultat, den tilveiebringer, er, at det Udtryk „løbende Udgifter“ staaar aldeles uden nogen nærmere Betegnelse. Den fjerner paa den ene Side „de hidtil gjældende Regler“, og paa den anden Side lader den staa „nødvendige“, om hvilket jeg først bemærkede, at det ikke spiller nogen videre Rolle, og lader det staa aldeles nøgent og bart, skjøndt det netop er dette Udtryk, der trænger til nærmere Betegnelse efter Regjeringens Anskuelse. Jeg siger derfor, at hvis Regjeringen virkelig har havt den Hensigt at gjøre Loven tydelig, da har den været uheldig i Valget af de Midler, hvormed den har søgt at tydeliggjøre, thi den lader alle de Tvivl, som den efter sine Udtalelser deler med Landsthinget, staa fuldt uløste og har endogsaa fjernet alle de nærmere Betegnelser, der af de hidtidige Lovgivere ere ansøgt for at fjerne Tvivl. Den har altsaa ladet Tvivl henligge fuldstændig urørte. Det havde nu gaafte vist ogsaa været det Fornuftigste, om Regjeringen fra Først af slet ikke var kommen ind paa den hele Historie om denne Strid. Der er jo ikke den fjerneste Grund til at tillægge den Tvivl nogen Betydning, som er reist fra det andet Things Side i de sidste